

In gesprek met een echte Reuselnaar

De nieuwbouw van onze nieuwe zaak in 2013 was een schitterende tijd voor mij. Voor mijn vrouw Miek, mijn dochter Carolien en ook voor mij was het een heel groot avontuur. Maar van avonturen en uitdagingen kan ik met volle teugen genieten.

Will Basemans in januari 2020 in de benedenverdieping, tevens kantoor, van het nieuwe winkelpand in de Bakkerstraat.

Aan het woord is de in Lage Mierde geboren 79-jarige Will Basemans, de derde in de rij van zes kinderen van de Reuselse schoenmaker Johan Basemans en Adriana van Erven.

Voorouders

Opa Cees Basemans en oma Maria van Eindhoven woonden in de Paardenstraat, in het centrum van Hilvarenbeek. Opa verdiende er de kost als schoenmaker. Hij had een vaste baan bij een schoenenbedrijf. Voor klanten uit Hilvarenbeek en omgeving herstelde hij ook schoenen aan huis. Vaak werkte opa op de binnenplaats van zijn huis in de buitenlucht. Bij slecht weer en in de koude maanden repareerde hij binnenshuis. Opa en oma hadden een groot gezin. Mijn ooms en tantes en hun gezinnen zagen we bij hen bijna elke zondagmiddag tijdens ons wekelijkse bezoek. Op Driekoningen gingen we daar ook altijd op bezoek. Die katholieke feestdag viel altijd samen met de verjaardag van oma. Ondanks de katholieke feestdag was het toch niet verplicht die dag de mis bij te wonen. Omdat dat op zondagen wel verplicht was werd die dag in de volksmond een halve zondag genoemd. Op driekoningendag was het dus altijd feest voor ons en de andere leden van de familie Basemans. Iedereen was altijd heel welkom bij opa en oma in de Paardenstraat.

Mijn overgrootmoeder van Erven, bij haar huis in Goirle in de eerste helft van de vorige eeuw.

Mijn opa en oma hadden in huis nog een bedstede met deurtjes ervoor. Ik weet nog goed dat ik daar ook wel eens in heb geslapen. Ook herinner ik me dat ze een grote moestuin hadden met een zogenaamde *hofpad* in het midden. Vooral in het voorjaar zag die tuin er prachtig uit. De *hofpad* was dan mooi aangeharkt en de moestuin ingezaaid. Over de ingezaaide 'bedden' werd draad gespannen om te voorkomen dat de vogels het zaai- en pootgoed uit de grond pikten.

Opa en oma aan moederskant heb ik nooit gekend. Ze hebben in Goirle gewoond maar waren al overleden voor ik geboren ben. De gezinnen van de 3 broers en 2 zusters van ons moeder woonden allemaal in Goirle. Bovendien woonde daar ook nog het gezin van ome Theo Basemans, een broer van onze pa. Eens per jaar brachten we een bezoek aan alle zes gezinnen. Ons gezin woonde toen in Lage Mierde. Met Lage Mierde kermis waren we vrij van school. Onze pa nam ook vrij op de kermisdagen. Zo

hadden we dan 3 dagen de tijd alle gezinnen van mijn ooms en tantes in Goirle te bezoeken. We konden daar dan slapen en eten en waren zo letterlijk onder de pannen.

Ouderlijk gezin

Onze pa, Johan Basemans, is op 15 juni 1902 geboren te Hilvarenbeek. Mijn moeder Adriana van Erven op 6 december 1910 te Goirle. Ze trouwden in de crisistijd, op 7 augustus 1933. Tot 1937 woonden mijn ouders nog in Hilvarenbeek. Dat was aan de Varkensmarkt naast de visboer. Die huizen staan er nog steeds. Onze pa verdiende de kost met het maken van schoenen. In 1934 werd aan de Varkensmarkt mijn oudste zus Mien geboren.

Van Sjef Maas konden mijn ouders een huis huren dat in het centrum van Lage Mierde stond. Het had voorheen dienst gedaan als gemeentehuis. Sjef Maas woonde daar ook in de buurt en had behalve ons huis daar nog een paar panden meer in bezit. Sjef pronkte daar graag mee. Hij zei dan: *"Wa ge hier zie is geléék ut mééne."*

In 1937 is mijn oudste broer Cees geboren. Of dat nog in Hilvarenbeek was of al in Lage Mierde weet ik niet. Op 7 mei 1940 een paar dagen voor het Duitse leger ons land binnenviel, ben ik geboren. In 1942 kwam mijn zus Maria erbij. Broer Ad werd na de oorlog geboren. Dat was op 24 oktober 1945. De jongste in ons gezin was zus Anna, geboren in 1947, ons kakenestje. Mooi verdeeld met drie zonen en drie dochters

was ons gezin compleet. Helaas zijn ons Mien en onze Cees inmiddels al overleden.

Van de oorlog kan ik me niet veel herinneren. Een paar gebeurtenissen weet ik me nog wel. Toen Reusel in puin werd geschoten en de inslagen Lage Mierde naderden, zaten we in de kelder van het huis van Sjef Maas. We verbleven daar met heel veel personen in een veel te krappe kelder. We zaten daar hutje mutje op en

V.l.n.r. mijn vader Johan, ome Pieter en opa Basemans, omstreeks 1920. Ze maken hier schoenen op de binnenplaats van opa's huis in de Paardenstraat te Hilvarenbeek. Bij mooi weer gebeurde dat nog buiten.

Opa Cees Basemans geboren 13 mei 1873, overleden 7 oktober 1951.

Oma Maria Basemans - Van Eindhoven geboren 6 januari 1876, overleden 4 maart 1953.

Samen met broer en zusjes in Lage Mierde tijdens een missieoptocht, omstreeks 1946. V.l.n.r. ik, Maria, Cees en Mien. Broertje Ad en zusje Anna ontbreken hier nog.

tegen elkaar. Het was een geweldige belevenis toen we voor het eerst de Engelse bevrijders in Lage Mierde zagen. Dat gaf zoveel consternatie dat ons moeder vergeten was dat ze vlees aan het braden was. Ik zie onze pa nog lopen met een pannetje zwart verkoold vlees. Wat later zag ik op het schoolplein een granaat liggen die niet ontploft was, een zogenaamde blindganger.

In 1948 kochten mijn ouders van de weduwe van aannemer Toontje Wilborts een woonhuis annex werkplaats in de Pieper te Reusel. In dat huis woonde toen nog het grote gezin van Staf Gevers. Dat moest daar nog even blijven wonen tot er voor hen een nieuw huis was gevonden. De Pieper veranderde in 1948 van naam. Het werd de Bakkerstraat omdat aan de voorkant en aan de achterkant van die straat een bakkerij stond. Aan de kant van de Wilhelminalaan stond de bakkerij van Jan van Gorp alias *Bakkersmenneke* en aan de achterkant die van Gerrit Schelens. Bovendien werd in dat jaar de Bakkerstraat verhard met klinkertjes. Het was de eerste straat die in Reusel na de oorlog verhard werd. Een tweede primeur was dat de gemeente er nieuwe huurwoningen bouwde, allemaal in dezelfde stijl. Behalve de Karel I huizen aan de Turnhoutseweg kende men dat fenomeen in Reusel nog niet. De daaropvolgende jaren werden dergelijke woningen ook gebouwd in de Molenstraat, Kruisstraat, Molenberg, Zeegstraat en Voort. De meeste staan er tot op de dag van vandaag nog steeds.

Vader Johan Basemans aan het werk in zijn werkplaats in de Bakkerstraat te Reusel.

Onze pa kon in 1949 in de Bakkerstraat beginnen met het herstellen van schoenen. De naastgelegen werkplaats was daarvoor in gereedheid

gebracht. In 1950 verhuisde het gezin Gevers naar het voormalige rectorhuis van de fraters in de Schoolstraat. Daardoor konden wij ook verhuizen en werden we Reuselnaren.

Opa en oma Basemans hebben in 1952 en 1953 nog bij ons in Reusel gewoond. Ze waren toen al oud en hadden bovendien een broze gezondheid. Opa is in Reusel al vrij snel overleden. Oma volgde ongeveer een jaar later.

Schooljaren

Mijn kleuterschooltijd in Lage Mierde bracht ik door op de school van de Zusters van Schijndel. Ze werden ook de Zwarte Zusters genoemd omdat ze zwarte habijten droegen. De kleuterschool hoorde bij het zustersklooster in de Kloosterstraat, niet ver van ons huis vandaan. Later is het klooster verzorgingshuis de Lindenhof geworden. Bij de zusters heb ik behalve mijn kleuterschooljaren ook nog de eerste klas van de lagere school doorlopen. Pas in de tweede klas ging ik in Lage Mierde naar de lagere jongensschool. Er werd daar toen les gegeven in twee klaslokalen. Dat hield in dat de leerlingen van 2 of 3 schooljaren in een klaslokaal les kregen van een meester. Het hoofd van de school was meester van Oosterhout en de andere was meester Hermans. Later werd de laatstgenoemde opgevolgd door meester Haans.

Vanaf mijn zesde jaar was ik samen met mijn oudere broer Cees misdienaar in de kapel van de zusters. Van die tijd herinner ik me nog goed dat het zustersklooster een prachtige kapel had met heel mooie muurschilderingen. Behalve misdienaar bij de zusters had ik thuis ook nog een taak. Dagelijks moest ik 1 liter verse melk ophalen bij boer Wout Huijbregts. Die melk kwam vers uit de koe en voelde vaak nog warm aan wanneer ik ermee thuis kwam.

Tijdens mijn lagere schooltijd bleef ik ook nog misdienaar, niet meer bij de zusters maar in de kerk van Lage Mierde. Misdienaar zijn had ook zo zijn voordelen. Bij een uitvaartmis of een trouwpartij bijvoorbeeld was ik vrij van school.

In Reusel kwam ik in de vierde klas te zitten bij frater Evidius, bekend om zijn prachtige verhalen die hij uit zijn hoofd kende. Het schooljaar in Reusel begon in een andere maand dan in Lage Mierde. In Reusel begon het in september en in Lage Mierde al in april. Ik had dus in Lage Mierde al 4 maanden in de vierde klas gezeten toen ik in september in Reusel opnieuw moest beginnen met dat schooljaar. In de vijfde klas zat ik bij meester van Eindhoven en in de zesde bij frater Radboud, die ook het hoofd van de jongensschool was.

Behalve schoenreparatie begonnen mijn ouders in Reusel ook met de winkelverkoop van nieuwe schoenen. In de winkel zwaaide ons moeder de scepter. De winkel begon klein maar in de loop der tijd groeiden de verkopen.

Na schooltijd maar ook in de vakanties hielp ik onze pa. Eerst met het ophalen en thuisbrengen van schoenen. Daarna kreeg ik al snel in de werkplaats een mes en een hamer in de hand en leerde zo de eerste stappen van het schoenmakersvak. Behalve schoenen poetsen leerde ik ook de kneepjes hoe schoenen gemaakt werden, bijvoorbeeld het spijkeren en bijsnijden van zolen. Mijn vrije tijd ging daar bijna helemaal aan op. Dat vond ik niet erg want ik deed het graag. 's Zomers gingen ik samen met mijn broers wel eens vliegeren op de stoppelvelden waar nu de Vlassert is. Maar dat was toch wel uitzonderlijk. Als ik niet naar school hoefde, was het bijna altijd werken wat bij ons thuis de klok sloeg en ik vond dat prima zo. Leren kon ik heel goed en het

Ons huis annex schoenenwinkel in de Bakkerstraat in de vijftiger jaren van de vorige eeuw. Rechts is nog de werkplaats van onze pa te zien.

Vooran sta ik met achter mij mijn vader Johan Basemans. We zijn aan het werk in de werkplaats in de Bakkerstraat.

Tijdens een autozegening in Reusel op 21 juli 1957. Links ben ik. Dan komen kapelaan Paanakker en misdienaar Heinz Savelsberg.

Aankomst in Reusel na de fietsvakantie naar het Drielandenpunt in Basel in de vijftiger jaren met de door kapelaan Verhoeven opgerichte vriendenclub van misdienaars. V.l.n.r. Leo Balmer, Fons Daniëls, ik, Pieter Maas, Theo Butterbrod en Jan Castelijns.

lag daarom in de lijn van de verwachtingen dat ik na de lagere school naar de Mulo zou gaan. Toch koos ik ervoor om drie jaar lang met de bus naar de Vakschool in Tilburg te gaan om daar het vak van schoenmaker te gaan leren.

Jeugdjaren

Na de vakschool werkte ik full time bij onze pa in de werkplaats. Wel ging ik naar de avondschool om alle papieren te halen die nodig waren om de zaak te kunnen laten groeien. Zo volgde ik de opleidingen voor reparateur, schoenenwinkel, kousen- en sokkenverkoop en pedicure. Bij

meester Raas uit Bladel volgde ik de lessen voor het behalen van mijn middenstandsdiploma. Regelmatig was het nodig vervolgcursussen te volgen om bij de tijd te blijven.

Na de vakschool werd ik weer misdienaar in de missen op zaterdagavond en de zondagen. Peer Verhoeven de grote initiatiefnemer en stimulator van de bouw van gemeenschapshuis de Kei was toen kapelaan in Reusel. Hij had een vriendengroep gevormd waar o.a. Pieter Maas, Jan Castelijns, Leo Balmer en ik lid van waren. In de grote vakantie maakten we lange fietstochten van 1 a 2 weken. We zijn toen eens naar het IJzeren Gordijn in Oost-Duitsland gefietst en ook naar het Drielandenpunt van Zwitserland, Duitsland en Oostenrijk.

Bijna heel mijn leven ben is misdienaar en later acoliet en voorlezer gebleven. Ik weet nog dat ik een beeldje van de parochie kreeg toen ik dat in Reusel 60 jaar had gedaan. In de negentiger jaren ben ik 3 of 4 jaar lid van het kerkbestuur geweest. Vanwege drukke werkzaamheden in de schoenzaak moest ik ermee stoppen.

Van jongs af aan ben ik een voetbalsupporter. Het begon bij Reusel Sport. Na het lof ging ik vaak samen met mijn broer Ad naar de wedstrijden kijken. Het voordeel was dat het dan rust was. Dan hoefden we niet meer te betalen. Samen fietsten we ook wel eens naar uitwedstrijden van Reusel Sport. Ook ben ik al heel lang supporter van Feyenoord. Met Miek ging ik wel eens naar de wedstrijden van Feyenoord in Rotterdam kijken. Ook Willem II bezocht ik een enkele keer, zeker als daar Feyenoord op bezoek kwam. Laatst kon ik een vrijkaartje krijgen voor de wedstrijd PSV – Feyenoord. Echter toen ik hoorde dat ik daar niet mocht laten zien dat ik supporter van Feyenoord was en zelfs nog geen speldje van die club mocht dragen, hoefde dat van mij niet meer.

Eigen zaak

Tijdens een cursus in Tilburg leerde ik Miek Kremers kennen en kregen we verkering. In 1967 zijn we getrouwd. Onze pa was toen 65 en dat was een mooi moment om samen met Miek de schoenzaak van mijn ouders over te nemen. Miek en ik gingen in het woonhuis annex winkel wonen. Voor mijn ouders werd de werkplaats omgebouwd tot woonhuis. Achter dat woonhuis kwam een nieuwe werkplaats met een ingang vanaf de Vlassert. Miek en ik kregen 2 dochters, in 1968 werd Elisabeth geboren en in 1970 ons Carolien.

Mijn moeder en Miek ben ik tot op de dag van vandaag heel dankbaar dat het tussen hen beiden zo goed klikte in de winkel. Mede daarvoor voelde Miek zich snel thuis in de winkel en in Reusel en konden we samen verder bouwen aan de toekomst.

In 1970 stopte ik in de werkplaats. Door het gebruik van andere materialen, zoals kunststof, liep het reparatiewerk snel terug. Onze pa bleef dat nog wel een paar jaar doen en is er toen ook mee gestopt.

Miek en ik hebben de winkel meerdere keren verbouwd om de klanten de service te kunnen bieden die we nodig vonden. In 1995 hadden we de winkel al voor de vierde keer verbouwd en heringericht. Rond die tijd kwam Carolien bij ons in de zaak en gingen we ons toeleggen op de pasvormschoen, meer dan op de modeschoen. In die branche wilden we wel alle leeftijdsgroepen bereiken van peuters tot mensen van hoge leeftijd. Ook de collectie moest eigentijdser zijn en daar was het geven van een deskundig advies aan de diverse klantgroepen onontbeerlijk bij. Met name de ondersteuning van de Podo - Linéa-groep konden we daarbij goed gebruiken. Bovendien verzorgde die groep ook bijscholingscursussen.

Vrije tijd

Naast voetbal hou ik erg van klassieke muziek. Tijdens mijn werk op kantoor speelt op de achtergrond bijna altijd klassieke muziek. Televisiekijken is niets voor mij. 's Avonds luister ik graag

naar de muziek van bijvoorbeeld mijn favoriet, Johann Sebastian Bach. Met de Belg Philippe Herreweghe als dirigent is het helemaal een feest.

In de peupertijd van de kinderen waren de drie dagen met Reusel Kermis zowat de enige vrije dagen die we samen met hen buiten het werk om hadden. Toen ze groter waren gingen we in de week van Carnaval op wintersport. Later toen ze niet meer meegingen zijn Miek en ik gaan langlaufen. Toen Elisabeth met haar man en de 2 kinderen Willemijn en Matthys naar Calgary in Canada waren verhuisd, zijn wij daar verschillende malen geweest. Dit werd onze nieuwe vakantiebestemming. Het was daar prachtig om te wandelen in de winter, maar wel erg koud tot zelfs overdag wel eens 20 °C onder nul. De kortste reis was toen het derde kleinkind Arthur geboren was. We gingen in drie dagen op en

Het verbouwde winkel-pand met woonhuis in het eind van de vorige eeuw. De ingang was toen in de Vlassert.

Tijdens de gouden bruiloft van mijn ouders. Staande v.l.n.r. Ad, ik, Anna en Cees. Vooraan Maria, vader en moeder en Mien.

De zogenaamde nissenhut aan de Vest waarin we in 2002 tijdelijk onze winkel hadden ondergebracht.

neer: 2 x 11 uur vliegen, een echt flitsbezoek. Later toen Elisabeth weer in Nederland woonde, zijn we gaan wandelen op diverse Canarische eilanden zoals in Madeira, La Palma, Gran Canaria en La Gomera

Daarnaast zijn we een aantal jaren met collega's van de branche organisatie Podo Linea op studiereis geweest vaak gekoppeld aan een bezoek van een stad zoals Praag, Wenen en Londen. De tiendaagse reis naar New York waar we de twin towers hebben bezocht was indrukwekkend. We bezochten daar ook het gebouw van de Verenigde Naties en de Veiligheidsraad. We hebben op het spreekgestoelte gestaan, waar de secretaris - generaal van de VN de zaal toespreekt. Er is een prachtige tuin om het gebouw aangelegd waarin ieder land zijn eigen kunstwerk heeft.

Metamorfose

In 2012 wilden we weer gaan verbouwen. Daarvoor had ik Ad Goossens van Van Santvoort om

advies gevraagd. Hij liep met mij rond en keek meewarig naar het resultaat van al die verbouwingen die we al achter de rug hadden. Stellig zei hij: "Er is niks meer van te maken alles afbreken en opnieuw opbouwen is het beste." Toen ik dat aan Miek voorlegde zag ik aan haar dat er eerst bedenktijd nodig was om dat te kunnen besluiten. Na een paar weken was de kogel door de kerk en hadden we besloten ons in het avontuur te storten. Ik vond het geweldig en er brak voor mij een schitterende tijd aan. We hadden de bouw al aanbesteed toen we nog niet eens wisten waar we tijdens de bouw gingen wonen en waar tijdelijk de winkel doorgezet kon worden. De tijd bracht raad. We konden een huis huren van Frans Wigman in de Lensheuvel, Bovendien konden we een noodwinkel beginnen in een nissenhut die we aan de Vest konden laten plaatsen. Dat was ook nog eens dichtbij ons nieuwbouwproject.

De nieuwbouw werd een ware metamorfose van onze zaak. We kregen een pand met een grote winkelruimte met veel faciliteiten en een kelder met daarin het magazijn en kantoor. Bovendien kwamen er vijf appartementen in. In een van de appartementen zijn Miek en ik gaan wonen.

Op 24 april 2003 was het zover: de opening van ons nieuwe Winkel annex Voetgezondheidscentrum. Het officiële thema was 'Wellness voor de voeten'. We gingen een unieke samenwerking aan met de partners Adams Orthopedische schoentechnieken, Podotherapie Van de Kracht en Cora Rombouts. Onze dochter Carolien werd eigenaresse en daar waren Miek en ik heel trots op.

In de praktijk veranderde er niet veel. Miek en ik bleven op de achtergrond werken. De laatste vijf jaar hou ik me bezig met de administratie,

Het nieuwe winkelpand met appartementen in januari 2020.

bovendien weet Carolien me nog wel te vinden voor kleine servicewerken.

Slot

Toen ik aan Will vroeg of zijn verhaal als 'Echte Reuselnaar' in de Schééper mocht was hij daar terughoudend over. Hij vond dat hij geen echte Reuselnaar was omdat hij in Lage Mierde was geboren en daar tot zijn tiende levensjaar had gewoond. Toen ik daar tegenin bracht, dat hij al 70 jaar in het hart van de Reuselse samenleving had gewoond en er een bekende schoenmaker en winkelier was geworden, kon ik hem na wat aanhouden toch overhalen.

Voor Will was het al heel vroeg duidelijk. Hij wilde in de voetsporen van zijn opa en vader schoenmaker worden. Vanaf jonge leeftijd kreeg hij een hamer en mes in de hand om hem te helpen in zijn schoenmakerswerkplaats. Bijna al zijn vrije tijd offerde hij daaraan op en nam dat op de koop toe. Luisterend naar zijn levensverhaal is duidelijk dat Will een ondernemer is die risico's durfde te nemen en van uitdagingen hield. Steeds werd de winkel weer aangepast aan de veranderde klantenwensen om voor de toekomst klaar te zijn. Samen met zijn ouders, zijn vrouw Miek en dochter Carolien werkte hij samen met brancheleden waardoor zijn bedrijf fier overeind bleef en veel te bieden had. Het zit nu in een prachtig pand, op de plaats waar eens zijn vader in Reusel begon. Hij is daarvoor zijn familie heel dankbaar en is trots op hen.

Maar Will heeft ook een andere kant en daar past het woord dienstbaarheid bij. Al op piepjonge leeftijd was hij misdienaar in de kapel van de Zwarte Zusters van Lage Mierde. Ook in Reusel werd hij weer direct misdienaar, later acoliet en ook voorlezer. Dat bleef hij meer dan 60 jaar doen. Ook was hij een aantal jaren lid van het kerkbestuur. Will vertelde zijn levensverhaal op een feitelijke manier met dankbaarheid, ingehouden trots maar zonder opsmuk en borstklopperij. Daar houdt Will niet van. Afsluitend mogen we daarom met recht stellen dat Will Basemans, zoon van schoenmaker Johan Basemans en winkelhoudster Adriana van Erven een echte Reuselnaar genoemd mag worden.

Vooraan v.l.n.r. dochter Carolien, mijn vrouw Miek, burgemeester de Jong en ik klaar voor de opening van het nieuwe winkelpand, op 23 april 2003.

Tijdens onze vakantie in Leipzig en Dresden in maart 2019. V.l.n.r. ik, kleindochter Willemijn, mijn vrouw Miek, dochter Elisabeth, kleinzoon Arthur, schoonzoon Sjak en kleinzoon Mathijs. We staan hier in de universiteit van Leipzig.